

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Плевен, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

като разгледа докладваното от МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ Въззивно гражданско дело № 20224400500185 по описа за 2022 година

Производството е по чл.435 ал.2, т.6 ГПК.

Постъпила е жалба от длъжника М. Т. Ш. от гр. *****, с ЕГН ***** против Отказа от 15.02.2022г. за прекратяване на изпълнително дело № 20128150401541г. /изп. дело № 1541/2012г./ по описа на ЧСИ Т.К., рег. №*** при КЧСИ с район на действие района на ПлОС, изразен в съобщение до длъжника - л.156 от изпълнителното дело.

Твърди, че изпълнителното дело е образувано по изпълнителен лист /ИЛ/ от 18.04.2012г. на СРС въз основа на влязла в сила Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК. Навежда доводи, че от датата на образуване – 23.07.2012г., е изминал един изключително дълъг период, през който са направени многобройни справки, видно от материалите по делото, за придобито движимо и недвижимо имущество на името на длъжника и на притежаваната от нея ЕТ „*****-М.Ш." с ЕИК-*****, както и суми по банкови сметки и е установено, че не притежава имущество, което може да послужи при продажба за удовлетворяване на вземането на вискателя по изпълнителното производство.

Жалбоподателката твърди, че през този период от образуване на изпълнителното дело до подаване на жалбата, самата тя е безработна и не получава доходи, в това число и доходи от наеми, ренти и други източници, а притежаваната от нея фирма ЕТ „*****-М.Ш." с ЕИК-***** е заличена от Търговски регистър на 16. 01.2019год., за което има данни в изпълнителното дело.

Жалбоподателката е отправила искане за прекратяване на изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т.5 от ГПК, като по същото е получила отказ от частния съдебен изпълнител. Счита това основание за прекратяване за доказано, тъй като от извършените множество Справки е видно, че длъжникът не притежава движимо и недвижимо имущество, както и банкови сметки, от които да може да бъде извършвано удовлетворяване на вземането на вискателя.

Отделно от горепосоченото смята, че от образуване на изпълнителното производство до датата на подаване на молбата до съдебният изпълнител на 02.02.2022год. за прекратяване е изминал срок, надвишаващ погасителната давност за вземането на вискателя.

Отправя се искане до съда на основание чл.437 от ГПК да бъде постановен съдебен акт, по силата на който и на основание данните по изп. дело 1541/2012 год. по описа на ЧСИ Т. К. с рег.№*** в КЧСИ и с район на действие, района на ПОС, да бъде прекратено изпълнителното дело, тъй като в качеството си на длъжник, същата не притежава движимо и недвижимо имущество което да послужи за удовлетворяване вземането на вискателя, също така е изтекъл е един изключително дълъг срок от датата на образуването на настоящето производство и погасителната давност е изтекла по делото.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени Отказа на ЧСИ да прекрати изпълнителното дело, като незаконосъобразен.

Ответникът по жалбата „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД с ЕИК ***, представлявано от изпълнителните директори Д.Б.Ш. и М.В.-прокурист, със седалище и адрес управление: гр. *****, представлявано от Адвокатско дружество "Ч., П. и И.", БУЛСТАТ: *****, чрез адвокат Х. И. от САК, със съдебен адрес: гр. ***** – вискател по изпълнителното дело – изразява становище, с което възразява срещу жалбата, като счита същата за

неоснователна.

С писмените възражения срещу постъпилата жалба, вискателят по изпълнителното дело изразява становище, че периодично по изпълнителното дело е искал извършването на изпълнителни действия, чрез които ясно и недвусмислено е заявил своя интерес да събере вземането си от длъжниците.

Твърди се, че във връзка с молбата на длъжника М. Т. Ш., с вх.№ 5593/02.02.2022г., депозирана по горепосоченото изпълнително дело за прекратяване на същото, вискателят е изпратил отговор, в който е изложил аргументи, сочещи причините, поради които искането на длъжника е неоснователно. Навеждат се доводи, че съгласно задължителната тълкувателна практика, за прекратяване на делото на основание чл.433, ал.1, т.5 от ГПК следва да са кумулативно налице следните предпоставки: посоченото от вискателя имущество не може да бъде продадено и не може да бъде намерено друго секвестрируемо имущество на длъжника. Навежда доводи, че в кориците на изпълнителното дело се съдържат молби, чрез които периодично е искано изпълнение върху движимите вещи, находящи се по адрес на длъжника М. Т. Ш., както и по адрес на длъжника ЕТ *****-М.Ш. ЕИК *****, но длъжниците са отказвали да предоставят достъп на адресите. Т.е. на името на длъжниците е налице секвестрируемо движимо имущество, което може да бъде осребрено, но поради виновното поведение на същите, съдебният изпълнител не е могъл да предприеме действия по извършване на опис, оценка и публична продажба на секвестрируемото имущество. Ето защо, в изразеното възражение по жалбата срещу отказа от прекратяване на изпълнително дело, вискателят счита, че кумулативно не са налице горепосочените предпоставки за прекратяване на изпълнително дело № 20128150401541, по описа на ЧСИ Т. К. на основание чл.433, ал.1, т.5 от ГПК.

Също така, следва да се отчете от съда, че след образуване на изпълнителното дело, вискателят е подавал молби с искания за извършване на изпълнителни действия, а според ТРОСГТК № 2/26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ВКС на РБ е прието, че давността прекъсва с кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ.

На следващо място във възраженията вискателят е посочил своите аргументи по повод на искането на длъжника М. Т. Ш., визирано в молба с вх.

№ 5593/02.02.2022г., депозирана по изпълнително дело № 1541 от 2012г., по описа на ЧСИ Т. К. да се инициира производство по чл.448 от ГПК, същият счита това искане на длъжника за неоснователно и ненужно, тъй като според него не са налице предпоставките, цитирани в чл.448 ал.1 от ГПК, а именно ако у длъжника да не бъде намерено секвестрируемо имущество, продажбата на което да покрие разноските по изпълнението.

Поради изразените по-горе доводи, възискателят намира жалбата за неоснователна.

С жалбата е постъпило становище от ЧСИ – л.9 от делото, в което се сочи, че не са налице предпоставките за прекратяване по чл.433 ал.1, т.5 ГПК, а след образуване на изп. дело през 2012г. възискателят е подавал периодично молби с искания за извършване на изпълнителни действия с цел събиране на вземането и няма основания за прекратяването му по чл.433 ал.1, т.8 ГПК.

Съдът като съобрази доводите на жалбоподателя, представените по делото писмени доказателства поотделно и в съвкупност и по реда на чл.235 ГПК, намира за установено следното:

Предвид конкретното развитие на изпълнителното производство видно от приложеното съобщение до длъжника – л.156 от изпълнителното дело – М. Т. Ш., чрез адв. Б.П., е получила на 16.02.2022г. – л. 158 от изпълнителното дело съобщение с изх. № 6849 от 15.02.2022г. – л. 156 от изпълнителното дело. Съобщението е с резолюция, с която е отказано да бъде прекратено изпълнителното дело на основание чл.433 ал.1, т.5 ГПК, като на длъжника е съобщено за възможността да бъде подадена жалба срещу така постановеният отказ.

Жалбата е подадена на 01.03.2022г. чрез ЧСИ, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

ЖАЛБАТА е неоснователна.

Изпълнителното производство, съгласно императивната разпоредба на чл. 433, ал.1, т.5 ГПК, на основанията на която се иска прекратяване, се прекратява, когато посоченото от възискателя имущество не може да бъде продадено и не може да бъде намерено друго секвестрируемо имущество. Цитираната разпоредба е свързана със задължението на длъжника да декларира имуществото и доходите си, съгласно разпоредбата на чл. 448 ГПК.

Липсата на достатъчно имущество се установява с протокола по чл. 448, ал. 1, изр. 2 ГПК, т. е. прекратяването на това основание настъпва, когато са изпълнени всички изисквания на чл. 448 ГПК, включително проведено производство пред съответния районен съд, за каквото в случая не са представени доказателства по делото.

Основателно е също възражението, че вискателят е поискал опис, оценка и продан на движими вещи, находящи се на адресите на длъжника и притежаваната от него ЕТ, но достъп до същите не е осигурен. Наред с това длъжникът може да придобие имущество или да реализира доходи – жалбоподателката е в работоспособна възраст – 47 годишна към момента на разглеждане на жалбата, срещу което може да се предприеме изпълнение с цел да се събере вземането на вискателя.

Относно доводите на жалбоподателя за изтекла погасителна давност за вземането на основание чл.110 от ЗЗД, съдът приема следното: В разпоредбата на чл.433 ал.1 от ГПК са изброени изчерпателно основанията за прекратяване на изпълнителното производство, като института на погасителната давност не е визиран измежду тях като основание за прекратяване на изпълнителното производство. Предвидена е възможността за съдебния изпълнител да прекрати с Постановление изпълнителното производство, тогава когато в продължение на две години вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия, с изключение на делата за издръжка и това основание съставлява своеобразна санкция за бездействието на кредитора по изпълнителното дело. Ето защо, твърдението за наличие на правопогасяващ принудителното изпълнение юридически факт - погасителната давност, не може да бъде обсъждано и проверявано от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния процес респ. в производството по чл. 435 и сл. от ГПК. Съдебният изпълнител не може да решава дали притезателното право, което е материализирано в изпълнителния титул, съществува или не и дали същото е погасено по давност. Той може да прекрати изпълнителното дело, на основание чл. 433, ал.1, т.7 ГПК, ако му бъде представено влязло в сила решение, с което е уважен иск по чл.439 ГПК и длъжникът успешно е оспорил съществуването на вземането в отделно исково производство, въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното

основание, в т.ч. и изтекла погасителна давност.

Поради това давността по чл.110 ЗЗД може и следва да бъде навеждана като довод само в рамките на нарочното съдебно състезателно производство, при участието на двете страни, което законодателят е предоставил на длъжника чрез предявяване на иск с правно основание чл. 439 от ГПК, но не и в производството по чл. 435 от ГПК, тъй като в производството по чл. 435 от ГПК не могат да се оспорват материалните предпоставки на принудителното изпълнение.

Друг е въпроса за прилагане на разпоредбата на чл.433 ал.1, т.8 ГПК, на основание на която изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка.

Според т.10 от ТРОСГТК № 2/26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ВКС на РБ, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл.433 ал.1, т.8 ГПК (чл.330, ал.1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявено е за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд.

От мотивите на същата т.10 на соченото ТРОСГТК се установява, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на Закона, давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Изпълнителното производство е образувано като изпълнително дело № 20128150401541г. по описа на ЧСИ Т.К., рег. №*** при КЧСИ с район на действие района на ПлОС, изразен в резолюция на л.156 от изпълнителното дело, въз основа на изпълнителен лист от 18.04.2012г. на СРС, който е издаден на основание влязла в сила в сила Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК.

В молбата за образуване от дата 23.07.2012г. - л.1 от изпълнителното дело, вискателят е поискал да бъде изпратена призовка за доброволно

изпълнение, а в случай на неизпълнение от страна на длъжниците – да се пристъпи към принудително събиране на вземането чрез начин на изпълнение, определен от съдебният изпълнител, като се отправя и молба за проучване на имуществото на длъжниците.

С молба от 16.10.2014г. на банката вискател по делото – л.59 са поискани опис, оценка и публична продан на движими вещи, находящи се в дома на длъжника М.Ш..

С молба от 03.07.2017г. на Банката вискател по делото – л.83 са поискани справки от МДТ гр. Плевен, както и от Общинска служба по земеделие в гр. Плевен във връзка с притежавано и регистрирано имущество на името на длъжника М.Ш.. Като способ за събиране на вземането е посочено налагане на възбрана и заповест.

С молба от 25.08.2017г. на Банката вискател по делото – л.96 е поискан способ за събиране на вземането – заповест върху всяко вземане или възнаграждение на длъжника, получавано от „Д.“ ЕООД с ЕИК *****.

С молба от 07.05.2019г. на банката вискател по делото – л.104 са поискани справки за притежавани и регистрирани обекти за длъжника ЕТ „***** – М.Ш.“. Отправената молба е за опис, оценка и публична продан на находящите се в обектите движими вещи.

В резултат на поисканата справка е получен отговор от ТД на НАП за регистриран търговски обект – МАГАЗИН ЗА СУВЕНИРИ, находящ се в гр. Плевен, както и налична депозитна банкова сметка в БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА.

С молба от 16.07.2020г. на Банката вискател по делото – л.124 е поискано да бъде извършена справка в „Регистър на банковите сметки и сейфове“ към БНБ за налични банкови сметки на името на длъжниците ЕТ „***** – М.Ш.“ и М. Т. Ш., както и справка за налични МПС на имената на същите. Посочен е способ – налагане на заповест.

С молба от 21.05.2021г. на банката вискател по делото – л.177 са поискани опис, оценка и публична продан на движими вещи, находящи се в дома на длъжника М.Ш..

Гореописаните действия от страна на кредитора – вискател, водят до прекъсване на двугодишната давност по смисъла на т.10 от ТРОСГТК, защото

е посочил способи за изпълнение и е направил искания във връзка с тях.

От горните данни се установява, че вискателят не е бездействал, а е подавал молби с посочени изпълнителни способи и искания за справки за установяване на имущество на длъжника. Второ – не са кумулативно налице предпоставките посоченото от вискателя имущество да не може да бъде продадено и да не може да бъде намерено друго секвестрируемо имущество на длъжника.

При тези данни Отказа за прекратяване на изпълнителното производство по соченото изпълнително дело по описа на ЧСИ е законосъобразен, а жалбата неоснователна.

Не са осъществени хипотезите на чл.433 ал.2, т.5 и т.8 от ГПК и молбата за това на длъжника до ЧСИ правилно е оставена без уважение като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл.437 ГПК съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на М. Т. Ш. от гр. Плевен, *****, с ЕГН ***** против Отказа от 15.02.2022г. за прекратяване на изпълнително дело №20128150401541г. по описа на ЧСИ Т.К., рег. №*** при КЧСИ с район на действие района на ПлОС, изразен в съобщение - л.156 от изпълнителното дело на осн. чл.433 ал.2, т.5 и т. 8 ГПК - посоченото от вискателя имущество не може да бъде продадено и не може да бъде намерено друго секвестрируемо имущество на длъжника, както и вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____